

Marek 16,1-8

Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili. Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.““ Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.

Ukřižovaný byl vzkříšen! Stvořitel prosadil život! Člověče, tvůj život nekončí smrtí!

Život se otevřel do nového času a prostoru!

První se o tom dozvěděli ženy.

Je mnoho příběhů kde se mluví o trojici, o třech bratrech, o třech synech, o třech dcerách, o třech princích, o třech zlatých vlasech, o třech oříšcích. Tenhle příběh je o třech ženách.

Jmenovali se Marie Magdalská, Marie matka Jakubova a Salome. Moc toho o nich nevíme. Snad u Máří Magdalény si vzpomeneme na to, že je napravenou hříšnicí, Ježíš z ní vyhnal sedm démonů. Vzpomeneme si, že myla Ježíšovy nohy drahým olejem a učedníci se na ní za to zlobili. Vzpomeneme si, že stála pod křížem.

O Matce Jakubově toho tolik nevíme, napadne nás, že by to mohla být matkou Jakuba Zebedeova, ale dost možná, je to matkou nějakého úplně jiného Jakuba.

Když slyšíme Salome, vybaví se nám Herodova krásná tančící dcera, která nechala setnout hlavu Janu Křtiteli, ale nejspíš to bude jen shoda jmen.

Moc toho o těch ženách nevíme, ale vlastně ani vědět nepotřebujeme. Není důležité, čím si prošly, ale to kde stojí teď.

Jsou Ježíšovými učednicemi, chtějí ho pomazat vonnými oleji, posloužit mu uchovat jeho památku.

Jdou k hrobu a říkají si, kdo nám odvalí kámen. Hodil by se jim nějaký silný muž, který dokáže něco odvalit nebo zvednout. Jenže tenhle muž by nakonec neměl

co na práci, protože kámen je odvalen. Ten velký těžký kámen je pryč. Ten kámen, kterého se trojice žen obávala. To nemůže být náhoda.

Stává se to i nám. Kolikrát něco chceme udělat a potřebujeme jen maličkost, aby věci mohly jít tak, jak chceme. Někdy se to nepovede a věci ztroskotají, jindy zvedneme hlavu a ejhle, kámen je odvalen, je po obavách.

Ženy vstoupily do hrobu, měly odvalu, nebáli se jít dál, i když odvalený kámen jasně signalizoval, že došlo k nějaké změně, něco se tu dělo.

Uviděly mládence v bílém, lekly se ho, ale neutekly. Ten v bílém, snad anděl, jim řekl, aby se nebály. A hned vysvětluje, proč se nemají bát. Útěcha bez vysvětlení by asi moc nepomohla, proto anděl vysvětluje: Vy hledáte Ježíše Nazaretského, který by ukřižován, není tu, byl vzkříšen.

A je to venku. Tři ženy teď ví to, co se učedníci a zbytek světa teprve dozví, Ježíš byl vzkříšen. Je to oznámení, žádná podmínka, žádná spekulace, žádné pracuje se na tom nebo mohlo by to tak dopadnout. Jasně oznámení - byl vzkříšen.

Tři ženy, které si ráno přivstaly a šly udělat dobrou věc, už ví, že byl Ježíš vzkříšen. A než se stihnou vyptat na podrobnosti, zjistit jak to s Ježíšem vlastně je, dostanou úkol: Jděte. Jděte a mluvte o tom. Jděte a řekněte to učedníkům, hlavně Petrovi.

Kdo je na svém místě, kdo se neptá, co má dělat, často dostává úkol. Je to projev důvěry i potvrzení toho, že stojím správně. Jste zde, nikdo jiný tu není, učedníci nepřišli, nepřišli pod kříž ani sem k hrobu. Nepřišli, ale Ježíš jim i tak něco vzkazuje: **„Jde před nimi do Galileje; tam ho spatří, jak jim řekl.“**

Jde do Galileje, vrací se tam, kde jeho působení začalo. Do míst kde on i většina učedníků vyrostli. Vrací se na začátek, aby mohl s učedníky začít znova, jinak.

Ženy vyšly z hrobu, padla na ně hrůza, utekly, protože se bály a nikomu nic neřekly.

To není moc pěkný konec evangelia. Zpráva, která se má dostat do celého světa se zasekla na samém začátku. Takhle to přece nemůže skončit.

To si myslely i první generace křesťanů a tak se Markovo evangelium postupně prodlužovalo. Všechna ta prodloužení mluví o tom, jak se evangelium dostalo do světa, jak se dostalo k nám. Vlastně není tak důležité, jak se dostalo, ale že se dostalo, směli jsme jej zaslechnout.

To je to podstatné, smíme vědět, že Ježíš byl vzkříšen, Kristus vstal z mrtvých. Smíme se k tomu upnout a pevně tomu věřit. Z toho smíme žít a čerpat naději a sílu.

Radujme se, v Kristově vzkříšení se otevírá prostor nám, našim milým, celému stvoření.

Nemusíme být nijak zvlášť vybaveni. Zůstaňme takoví jací jsme. Jako ženy, které vstanou a jdou za Kristem. Mají svůj rozum, svůj cit a setkají se s andělem. A on už poví sám, co dál. Tak smíme jít za Kristem, tak jak nám dá náš rozum. A Bůh už se postará, abychom věděli co dál. Abychom mohli přijmout, co pro nás připravil.

Amen